

Către Mercur

Mihai Eminescu

O, Mercur, a cărui povește deprins-au
Amphion, urnind după cântecu-i pietre,
Și tu liră, care-n cald avânt din șapte
Coarde suna-vei

Templelor, ospetelor mari amică -
Nu c-altădată, fără de grai - o, spune-mi
Cântul, cărui neînduplecata Lyde-i
Plece urechea.

Ea ca mânza trefină-n câmp se joacă,
S-o atingi chiar neîngăduind. Nu știe
Rostul nunții; crudă rămâne pentru-a
Soțului patimi.

Tigri după tine se iau și codri,
Râul care fuge spumând opri-l-ai,
Alintându-l, fere-ndărăt portarul
Orcului groaznic,

Cerber ce cu sute de șerpi în creștet
Ca ș-al furiilor, exală ciumă
Pe când spume fac și venin tustrele
Limbile gurii.

Chiar Ixion, Tytios chiar în silă
Au zâmbit, deșartă rămas-au urna,
A lui Danau fiice auzind cântarea-ți
Fermecătoare.

Lyde ascultă crimele-acelor fiice,
Căci pedeapsa lor e să umple vasul,
Ce de-a pururi fără de fund se scurge -
Soarta-ndelungă

Urmărește crimele mari în iad chiar:
Căci păcat mai nelegiuit putea-s-ar
Decât moarte soților lor cu aspru
Fier să le dea?

Una numai, demnă de-a nunții faclă,
Vicleni frumos pe cumplitu-i tată,
Strălucind vestită de-atunci prin secole,

Nobila fiică!

„Scoli - ea zise, tânărul soț trezindu-și -
Scoli să nu-ți dea somnul de veci de unde
N-aștepți. Fugi de socru-tău, de surori ce
Fără de lege,

Ca leoaice cari surprind juncanii,
Mirii lor ucid... numai eu mai blândă
Nici în tine dau, nici voi a te ține-n
Negrele ziduri...

M-o încărcă părintele meu cu lanțuri
Pentru că-ndurare avui de un biet om
Sau pe un vas trimite-mă-va departe-n
Câmpii numidici.

Fugi oriunde ochii te duc ori vântul
Până-i noapte, până veghează Venus,
Mergi cu bine. Ține-mă minte... sapă-un
Vers pe mormântu-mi.